

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

การเขียนเป็นทักษะหนึ่งของการใช้ภาษา ที่ต้องได้รับการฝึกฝนจนชำนาญ เพื่อที่จะสามารถถ่ายทอดความรู้ ความคิดของตนให้ผู้อื่นเข้าใจ (ศรีจันทร์, 2538: 1) การเขียนจึงนับเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อชีวิต เพราะเป็นเครื่องมืออันสำคัญที่จะบันทึกหรือถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ ทั้งสำหรับตนเองและผู้อื่น จุดเริ่มต้นของการเขียนอยู่ที่ความคิด เพราะฉะนั้นประสิทธิภาพของการเขียนย่อมขึ้นอยู่กับสมรรถภาพทางความคิดและความสามารถในการใช้ภาษา คือ ใช้ภาษาให้ได้ประโยชน์ตามที่ตนต้องการ (วาสนา, ม.ป.ป.: 1) ดังจะเห็นได้จากคำกล่าวของผู้รู้หลายท่าน ดังนี้

ทรัพย์ (ม.ป.ป.: 28) ให้ความหมายของการเขียนว่า การเขียน คือ การแสดงความคิดความรู้สึก และความรู้ ซึ่งอยู่ในใจออกมาให้ผู้อื่นรับรู้ โดยวิธีการใช้สัญลักษณ์ที่เราเรียกกันว่า ตัวหนังสือ หรือ ตัวอักษร เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจเจตนาของผู้เขียน ผู้อ่านจะสามารถรับรู้ความในใจของผู้เขียนได้ดี หรือไม่ก็อยู่ที่ว่าผู้เขียน มีทักษะในด้านการใช้ภาษาเขียนได้ดีเพียงใด

วีณา (2525: 178) กล่าวว่า การเขียน คือ การถ่ายทอดความรู้ ความคิดหรืออารมณ์ความรู้สึก ออกมาเป็นตัวหนังสือให้ผู้อ่านได้เข้าใจ หรือรับรู้ได้ตามเจตนารมณ์ของผู้เขียน และภาษาที่ใช้ นั้นควรจะสละสลวย มีความไพเราะหรือมีศิลปะด้วย

ผกาศรี (2526: 93) กล่าวถึงการเขียนว่า เป็นการสื่อสารโดยใช้ลายลักษณ์อักษร ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายที่จะถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก ให้ผู้อื่นได้รู้ เครื่องมือที่ใช้ถ่ายทอด คือ ตัวอักษร การเขียนจะได้รับผลสำเร็จเพียงใดจะขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้เขียนและความสามารถของผู้อ่าน

กมล (2529: 207) กล่าวว่า การเขียนเป็นการถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึกนึกคิด และความต้องการ ซึ่งอยู่ในใจของผู้เขียนไปยังผู้อื่น (ผู้อ่าน) เช่นเดียวกับการพูด แต่เป็นการถ่ายทอดโดยใช้สัญลักษณ์ คือ ตัวอักษรแทนเสียงพูด

สนิท (2529: คำนำ) กล่าวว่า การเขียน หมายถึง การแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึก ที่มีอยู่ในใจออกมาให้ผู้อื่นได้รับรู้ โดยวิธีใช้สัญลักษณ์ที่เรียกว่า ตัวอักษร เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจเจตนาของผู้เขียน

เสรี (2529: 488) กล่าวว่า การเขียนเป็นบทสนทนาที่เป็นลายลักษณ์อักษร เพราะว่าเวลาเราพูด เราต้องคิดก่อนว่า คนที่พูดก่อนหน้านี้เขาพูดว่าอย่างไร และเราควรจะพูดต่อไปว่าอย่างไร ในการเขียนก็เช่นเดียวกัน เราต้องพยายามเข้าใจว่า คนอ่านเขารู้สึกอย่างไร เข้าใจสิ่งต่าง ๆ ว่าอย่างไร เราควรจะเขียนอย่างไรต่อไป ให้เขาอ่านแล้วเข้าใจ และดูเหมือนเป็นบทสนทนาที่ต่อเนื่อง กับสิ่งที่เขารู้อยู่แล้ว ในใจในการเขียนเราพยายามให้คนอ่านคิดว่าเรากำลังพูดคุยอยู่กับเขา ให้เขาคิดตามเราขณะอ่าน อย่าให้เขาคิดว่าเรากำลังพูดกับเขาข้างเดียวโดยที่เขาไม่คิดตามเลย

เสาวณีย์ (2534: 7) กล่าวว่า การเขียนเป็นการสื่อสารความรู้ ข้อเท็จจริง ความเข้าใจ จินตนาการ อารมณ์ และความคิดเห็นระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร

จากความหมายของการเขียนดังที่มีผู้กล่าวไว้ข้างต้นนั้น สรุปได้ว่าการเขียนเป็นการสื่อสารที่ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก และอารมณ์ของผู้เขียนออกมา โดยวิธีการใช้สัญลักษณ์ที่เป็นตัวหนังสือ หรือตัวอักษร เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจเจตนาของผู้เขียนนั่นเอง

การทำงานเขียนขึ้นใจจะได้รับความสนใจจากผู้อ่านมากหรือน้อยเพียงใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ เป็นต้นว่า เนื้อหา สำนวนภาษา ศิลปะในการถ่ายทอดรสนิมิตของผู้อ่าน ฯลฯ (วาสนา, ม.ป.ป.: 2)

การเขียนบทความก็เช่นเดียวกัน จำเป็นจะต้องคำนึงถึงการใช้ภาษาเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง โดยเฉพาะการเขียนบทความในหนังสือพิมพ์ เนื่องจากหนังสือพิมพ์เป็นสื่อมวลชนประเภทหนึ่ง ที่เข้าถึงผู้อ่านได้อย่างกว้างขวางที่สุด และจัดว่าเป็นสื่อมวลชนที่มีบทบาทสำคัญและมีความจำเป็นอย่างมากต่อชีวิตประจำวันของมนุษย์ ในด้านการให้ข้อมูลข่าวสาร ทั้งยังเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีความคงทนถาวร สามารถนำมาอ้างอิงเป็นหลักฐานทางการศึกษาได้ (คลหทัย, 2547: 1)

ปัจจุบันในประเทศไทยมีหนังสือพิมพ์รายวันหลายฉบับ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด บ้านเมือง มติชน ฯลฯ ซึ่งเนื้อหาภายในประกอบด้วย ข่าว บทความ และคอลัมน์ต่าง ๆ ที่หลากหลาย

บทความในหนังสือพิมพ์ มักจะมีลักษณะที่หลากหลายและมีลักษณะเฉพาะที่น่าสนใจมากมาย หากผู้อ่านได้ศึกษาและพิจารณาดู จะพบว่าการเขียนบทความให้ดึงดูดความสนใจได้นั้น ผู้เขียนจำต้อง อาศัยหลักวิธีการ ความชำนาญ ประสบการณ์ และการใช้ภาษาในการเขียนเป็นอย่างดี จึงจะสามารถดึงดูดความสนใจจากผู้อ่านให้มาอ่านงานเขียนของตนได้ ซึ่งการใช้ภาษาในบทความนั้นมีความหลากหลาย ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของผู้เขียน และเนื้อหาของบทความแต่ละประเภท (สิริวรรณ, 2546: 124)

ในบรรดาคอลัมน์ต่าง ๆ จำนวนมากของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐนั้น มีคอลัมน์หนึ่งที่น่าสนใจคือ คอลัมน์ร้อยแปดพันเก้าของเมอร์ลิน คอลัมน์นี้เป็นบทความที่ผู้เขียนนำเอาเรื่องราวต่าง ๆ มาแสดงความคิดเห็น เนื้อหาส่วนใหญ่มักจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผู้ชายและผู้หญิง เช่น เรื่อง “ส่วนสัดของหญิงชวนให้ชายหลง” “อยากให้คิดถึงควรทำใจดี” “ถ้อยคำที่ฟังแล้วหญิงปลื้ม” “สัญญาบอกคุณนอกใจแฟน” “อะไรที่ไม่ควรให้แฟนรู้” ฯลฯ โดยผู้เขียนได้รวบรวมความคิดเห็นจากบุคคลต่าง ๆ และสอดแทรกทรรศนะของตนเข้าไปด้วย

จากการที่ผู้วิจัยได้ติดตามอ่านคอลัมน์ร้อยแปดพันเก้าของเมอร์ลินและสังเกตพบว่ากลวิธีการเขียนบทความของเมอร์ลินในคอลัมน์ร้อยแปดพันเก้ามีลักษณะเด่น ในด้านการใช้ภาษาในการเขียนที่มีเอกลักษณ์โดดเด่น ผู้เขียนใช้ถ้อยคำแปลกใหม่เพื่อเร้าอารมณ์ของผู้อ่านให้เกิดความรู้สึกสนุก ไม่น่าเบื่อ ตลอดจนมีการเลือกใช้ถ้อยคำภาษาที่ดึงดูดให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใคร่รู้ชวนให้ติดตาม อีกทั้งยังได้รับความรู้จากเรื่องที่อ่าน และก่อให้เกิดความสนุกสนานตามไปด้วย ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างบทความในคอลัมน์ ร้อยแปดพันเก้าของเมอร์ลิน (ไทยรัฐวันที่ 2 ต.ค. 2548) ต่อไปนี้

เทคนิค 32 วิธีผูกรักให้นาน ๆ

ไม่ว่าใครก็ตามที่รักๆ เลิกๆ มาไม่รู้กี่สิบหน อย่าเพิ่งโอ้อวดตัวเองนะว่า ข้ากลายเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านความรักไปแล้ว เพราะถ้าเชื่อจริงคงไม่รักๆ เลิกๆ หรอก แต่ถือว่าเป็นความโชคดียะกันที่ทำให้คุณมีประสบการณ์รักโชกโชกนกว่าใครๆ ซึ่งตรงนี้ก็เป็นที่ข้อได้เปรียบและเสียเปรียบในเวลาเดียวกันหากจะเริ่มต้นเลิฟใหม่อีกครั้ง... โอ๊ะโอ... อีกแล้วหรอ มีความมุ่งมั่นในการหาแฟนขนาดนี้ แพ้มบুদ্ধลขอ ดบมือให้คร่ำบ เปะ เปะ เปะ

พูดถึง ข้อเสียเปรียบ ก่อนละกัน แหมที่จริงไม่อยากบอกเลยว่าคุณคงเอาแฟนใหม่ไปเปรียบเทียบกับแฟนเก่าแรงๆ ส่วนแฟนใหม่เองก็อยากชกอยากไขว่ไล่เรียงแบบว่าอยากรู้ ทำไมคุณถึงเลิกกะอดีตรักได้ลงคอ? ถ้าไม่ได้คำตอบสักที เขาก็จะคิดวนเวียนซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่นั่นแหละ ดีไม่ดีอาจจะแวงว่าสักวัน ถ้าเขาทำอะไร ไม่ถูกใจคุณขึ้นมาเมื่อไหร่ ก็สามารเป็นต้นเหตุให้เลิกเช่นกันได้อย่างง่ายดาย ยังไงยังงั้นประวัติศาสตร์ก็ยังซ้ำรอยได้อยู่ดี

ส่วน ข้อได้เปรียบ ของคนเคยรักมาแล้วนะหรมิเพียบ เช่น รู้ว่าอะไรควรและไม่ควร หรือยับยั้งชั่งใจไว้ก่อนเพื่อให้สัมพันธภาพที่กำลังมีอยู่ในตอนนี้ไปกันได้ด้วยดี จะได้ไม่มีแมงเม่า แมงหวี่คอย เป่าหูแฟนให้ขุ่นเคืองกัน แล้วยัง มีประสบการณ์เหลือเฟือเพื่อที่จะปลุกปั่นให้แฟนรักแฟนหลงได้ไม่ยาก

ว่าแล้วอยากคุยฟังถึง เสน่ห์กระบอกกระบอก... เอ๊ย เสน่ห์มหาละลายที่ลู่เลิฟควรทำให้แก่กัน เพื่อเป็นผจขรสุให้ความรักคราวนี้ไม่หน่ายกันเร็วไป แม้แต่ความเบื่อ ความเซ็ง ความจำเจ ก็ไม่อาจจะพรากพวกเขาจากกันได้ นานว่าเข้านั่น

งั้นคงอยากรู้แล้วสิว่า เทคนิคการหยอกล้อเพื่อสร้างความผูกพันให้ไม่มีวันจาง นั้นมีอะไรมั่ง แล้วควรทำเป็นประจำสม่ำเสมอด้วยนะ เพราะความสม่ำเสมอเป็นส่วนหนึ่งของความผูกพันนะสิ ถ้ามได้ เอาทำตามนี้นะตัว.....

1. แบ่งปันเรื่องที่ต่างฝ่ายต่างจินตนาการให้กันฟัง
2. จุ่มพิตคู่รัก ทั้งที่ดวงตายังเปิดอยู่

3. เพิ่มเวลาเล่าโลมคนรักให้นานขึ้น และทำอย่างทะนุถนอมที่สุด ใช้อุปสรรคทุกกระชาก ลากถือนี้อย่าปาเถื่อนหน่อยเลย
4. เล่นเกมทายใจ โดยบอกไปบ้างสิ่งบางอย่างให้อีกฝ่ายพอทายได้ แต่ต้องเขียนคำตอบไว้ล่วงหน้าก่อนนะ เกมนั้นจะได้ไม่เป็นเกมเหกตาให้เคื่องกันทีหลัง จะเล่นกันหรือจะรบกันวะเนี่ย
5. ร่วมรักภายใต้แสงเทียน ไม่เอาห rokok ถ้าเป็นทานกันใต้แสงเทียนเดียวอ้วนกันพอดี
6. ใช้น้ำแข็งสร้างความตื่นเต้นในช่วงเล่าโลม
7. อาบน้ำด้วยฝักบัวหรือแช่ตัวในอ่างอาบน้ำด้วยกัน
8. เขียนเรื่องราวโรติกเกี่ยวกับคุณกับสุดสวาทขาใจ แล้ววางไว้ให้เขาอ่าน
9. ใช้วิปคริมเพิ่มรสชาติในสนามรัก
10. สัมผัสเรือนร่างของคนรักให้ทั่วทุกตารางนิ้ว
11. ศึกษาให้มากขึ้นเรื่องการสร้างความสุขทางเพศสให้คนรัก
12. นวดเพื่อผ่อนคลายให้คนรัก ก็เซ็กซ์เซอไซส์นะต้องใช้พลังงานอย่างเต็มที่นี่นา
13. ซื้อหนังสือหรือตำราที่สอนเทคนิคการแสดงความรักแบบใหม่ๆ แล้วนำมาอ่านด้วยกัน
14. ถูบน้ำหอมไว้ตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย แล้วให้อีกฝ่ายทายว่าอยู่ตรงไหน?
15. สาว ๆ ควรทำท่าวับ ๆ แวมออ ๆ ให้เขาได้เห็นบ่อย ๆ หน่อย เพราะหนุ่ม ๆ นะชอบเห็นหน้าอก หรือชุดชั้นในผู้หญิงในชั่วแวบหนึ่งทั้งนั้นแหละ

16. รู้จักชมคนรักเรื่องการแต่งกายหรือความน่ารักที่เขาหรือเธอมีไม่เหมือนใครให้อีกฝ่ายรู้
ชะมั้ง อย่างน้อยก็ทำให้เค้ารู้ว่าคุณใส่ใจในสิ่งที่เค้ามี และคุณก็โชคดีมากที่ได้พบเค้า
17. ผลัดกันแสดงท่าเต้นเปลื้องผ้าให้ต่างฝ่ายต่างตะลึง ถ้าภาพนั้นมันน่าดูนะ
18. รู้ไหมว่าผู้ชายก็ชอบให้จูบและไชร้ชอกคอเหมือนกันนะ
19. ใช้เวลาทั้งวันหยอกล้อคนรัก เพื่อสร้างรอยยิ้มและความหรรษาให้แก่กันมั้งฮิ
20. ชวนกันไปจูจี้ที่อื่นบ้างก็ได้ ที่ไม่ใช่ห้องนอนนะ
21. จูบคนรักด้วยรูปแบบใหม่ ๆ และบริเวณต่าง ๆ เพื่อค้นหาความชอบใหม่ ๆ ของกันและกัน
22. เมื่อหวานใจเดินทางกลับถึงบ้านตอนเลิกงาน คุณก็ตรงปรี้เข้าหาเขาและชวนก๊ากกิกคูสิ
23. แบ่งแชมเปญให้กัน ขณะนอนห่มผ้าคล้ายตั้งแคมป์ที่สนามหลังบ้าน และมองดาวด้วยกัน
24. อาบน้ำให้เขาหรือให้เขาอาบน้ำให้เธอ
25. ซ่อนโน้ตที่เขียนเข้าห่ย์กันไว้ในบริเวณที่คาดว่าเค้าหาเจอแน่ ๆ
26. ทดลองใช้อาหารร่วมกับการเล้าโลมคูสิจะชอบไหม แต่อย่ากินกันเองนะ
27. จูบทุกส่วนบนร่างกายของคนรัก จะได้สยิวตัวกันไปข้าง
28. ลองเทคนิคจูบไล่คนรักแบบใหม่ ๆ ในขณะที่อาบน้ำด้วยกันสัปดาห์ละหนคูสิ
29. ชวนคนรักไปปิกนิก โดยต่างฝ่ายต่างเตรียมอาหารที่คิดว่าอีกฝ่ายชอบให้เซอร์ไพรส์กัน
30. เดินจูมมือขณะที่ชวนกันไปเดินเล่นหรือช้อปปิ้ง น่ารักคืออก

31. ทำผมทำผมซะใหม่, แต่งหน้าแบบที่เขาชอบ เพื่อให้ตัวเองสวยผิดปกติ แล้วเดินขึ้นเตียง โดยมีเพียงรองเท้าส้นสูงคู่เดียว กล้ามะ กล้ามะ

32. ถ้าเพิ่มสมาชิก เช่น สุนัข หรือแมวในบ้าน จะช่วยให้คู่รักมีแนวโน้มรักกันมากขึ้น เชื้อปาว คนเราก็อะไรๆ พอมีรักก็หันมามีคอกอกออะละอะละหยั่งงี้แหละ

ตัวอย่างการวิเคราะห์การใช้คำจากตัวอย่างข้างต้น

การใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ

ช่อนโน้ตที่เขียนเข้าเหยงกันไว้ในบริเวณที่คาดว่าเค้าหาเจอแน่ ๆ

คำว่า โน้ต มาจากคำภาษาอังกฤษว่า note หมายถึง บันทึกลง, จดหมายสั้น ๆ, ความสำคัญ, ความเด่น (Aksorn Charoen Tat, 1997: 333)

ตัวอย่างการวิเคราะห์การใช้โวหารภาพพจน์จากตัวอย่างข้างต้น

การเลียนเสียงธรรมชาติ

โอะโอ... อิ๊กแล้วหรอ มีความมุ่งมั่นในการหาแฟนขนาดนี้ แฟนบุคลิกขอตอบมือให้คร่ำบแปะ แปะ แปะ

คำว่า แปะ แปะ แปะ เป็นการใช้คำเลียนเสียงกิริยาอาการปรบมือของคน ในบริบทนี้หมายความว่า ผู้หญิงมีความมุ่งมั่นในการหาแฟนมาก จึงน่าชื่นชมจนต้องปรบมือให้จริง ๆ

ด้วยลักษณะดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาในการเขียนบทความของเมอร์ลินในคอลัมน์ร้อยแปดพันเก้า เพื่อให้ทราบถึงการใช้ภาษา ซึ่งเป็นกลวิธีเฉพาะตัวของผู้เขียน อันจะเป็นแนวทางในการศึกษางานเขียนบทความในลักษณะอื่น ๆ ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาในการเขียนบทความของเมอร์ลิน ในคอลัมน์ร้อยแปดพันเก้าในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ระหว่างปี พ.ศ. 2546 – 2548 ในด้านต่อไปนี้

1. การใช้คำ
2. การใช้โวหารภาพพจน์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบลักษณะการใช้ภาษาในด้านการใช้คำและโวหารภาพพจน์ในการเขียนบทความของ เมอร์ลิน ในคอลัมน์ร้อยแปดพันเก้าในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ระหว่างปี พ.ศ. 2546 – 2548
2. ทำให้ได้แนวทางการศึกษาลักษณะการใช้ภาษาเพื่อเป็นแบบอย่างการศึกษาวิจัยงานเขียนอื่น ๆ ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาในการเขียนบทความ ของเมอร์ลิน ในคอลัมน์ร้อยแปดพันเก้าในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ระหว่างปี พ.ศ. 2546 – 2548 โดยรวบรวมบทความตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ. 2546 – เดือนธันวาคม พ.ศ. 2548 เท่านั้น
2. การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาในด้านการใช้คำและการใช้โวหารภาพพจน์เท่านั้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

วิเคราะห์ หมายถึง ใ้ใคร่ครวญ, แยกออกเป็นส่วน ๆ เพื่อศึกษาให้ถ่องแท้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1071)

ภาพพจน์ หมายถึง ถ้อยคำที่ทำให้เกิดภาพหรือการใช้ถ้อยคำที่ให้อ่านเกิดจินตนาการ เกิดอารมณ์ความรู้สึกต่อข้อความที่ได้อ่านได้ฟังอย่างกระจ่างชัด (ดวงใจ, 2543: 73)

คอลัมน์ หมายถึง ช่อง, เรื่องประจำฉบับ

บทความ หมายถึง น. ข้อเขียนซึ่งอาจจะเป็นรายงานหรือการแสดงความคิดเห็น มัก ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ วารสาร สารานุกรม เป็นต้น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 602)

เมอร์ลิน หมายถึง ผู้เขียนบทความในคอลัมน์ร้อยแปดพันเก้า ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนบทความ ลักษณะการใช้ภาษาในด้านต่าง ๆ และการวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษา เพื่อเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ศึกษาบทความของเมอร์ลินในคอลัมน์ร้อยแปดพันเก้าในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐระหว่าง ปี พ.ศ. 2546 – 2548 โดยรวบรวมบทความตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ. 2546 – เดือนธันวาคม พ.ศ. 2548 จำนวน 156 บทความ
3. วิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาในการเขียนบทความตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในด้านต่าง ๆ ดังนี้
 - 3.1 การใช้คำ
 - 3.2 การใช้โวหารภาพพจน์
4. เสนอผลการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์